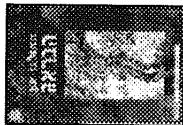

ՄԱԿԱՐԱԳՈՅՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

תורת הראוי

מאת: אשישן

רַע, לְכִים' רַע, אָבָד -
רַע, כְּלָמֵד' רַע, נָגֵד אָמֵן, אֲמֵן,

<http://www.bsh.co.il>ShowArticle2logic.asp?ArticleId=2077&CategoryId=100> 16/10/2004

שהשיר נחוץ, ושמורר לי להשיקע זמן בכתיבתה ובבכנה לקרהתנה. אוי לא יוארת במתכוון את התנאים לכנתבת שירים, כי אם מאמינה שהשירים צריכים להזכיר אותן אוות להיכتبן. אוי לרוב מאד עסוקה, ואם השיר מכיר אוות להתפנות מעיסוקי אוי יודעת שאני מוכרכה להזכיר אותן.

מה עשו להוביל אותך לכתיבת שיר, האם ישנים מקומות או מראות שימושיים על מידת היצורה שלך?

כפי שאמרתי, השירים נכתבים במצב של מנוחה ושל רוחותה. זה יכול להיות תוך כדי הניגזה במקומית בדרך ארוכה (לבד), או לפני השינה, וכו'. במקרים האלה אejים דרכם והנסמה מתחילה לשחק, כמו גור של חתול. אם יש משהו חיצוני שמעורר את הכתיבה, הוא לא הדבר עצמו שעלינו אכתבו, אלא על מה שמטוער בו מבנים.

האם יש לך מקום משילך, והאם את מאמינה שכאייה כתובת עלייך לבוגות את הדגס "חדר משילך" כמו וירג'יניה ולוף? את יכולה גם לפרט ואם כוונתך שונה מזו? מה דעתך, ריש הבדיקה מגדרית?

כשרך נישאתי כתבתי על שולחן בחדר האורחים או בחדר המיטות, ואילו על בעלי המזחזי היה חדר עבודה מוזה, בעוד ארבעת ילדיו לילקו בינויהם חדר אחד. המצב הזה השתנה בהדרגה. קיבילתי חדר משלי לאחר כשרים שנות יושאות. כולם איכרוהו ישיל חדר עבדה וניל. זה עוד לא אומר שאינו כוונת שירים יותר טובים מלאה שככובתי נשללה היה לחדר. ועוד לא לשייר מחדר ובנויים חשובים ועוד יותר תමימה של הסביבה (גם על זה כוונת הרה ורג'יניה ולוף ב"חדר משילך"). אכן התייחס לכטב שירים וחזור צוין לחקתו אתachi' צ'ל', שנרגה במליחות השחרור, ולהתנקת אתו. הייתה בת ייידה, ואיל היה לו שום מתחזק. אמי אード אהבה ספורת וטיאטרון ותמיד רצתה שאושע, שאתפזרם (אבי דזקן רצה שאהה רופאה או מורה). כך שמהותית קיבילתי אויר יירק לכטיבת שירים, ואני לא מתלהבת מגישה פמיוסטית לסתור. אמי יודעת שנשים מקיפות מבחינה כלכלית, חברתיית, מעמדית אבל אמי לא חושכת שהשמה של האישה שונה מזו של הגבר.

אני מצפתת כן חלק מדברים שאתה בתקופת קבלת פרט האישה היקרת ...

אישת זירתה היא לנעים קרובות אדם מזרמה, בילדותה ובנעורה היא מגלה כשרונות המקבלים עידוד מהוירה ומוריה - הלא הם הסמכויות הקובעות עיבניה? איזה עזמי העצמי שלה - לפעמים גם מבני משפחחה אהובים אחרים. העדיפות האונטולוגיות שלה על בנות ובנים נגיila גילה מינבה תשואות ונסקנות ושמחת ניצחון, אף רואה אותה בגל ארבע-עשר: שרונותה הם גאות המשפחחה. היא מתפרקת לעונגה וללחמה שעמיקהה מתרגלת להפעיל אותם ולזכות תמרות זאת באבאה ובגרנכה. היא מתפרקת לעונגה וללחמה שעמיקהה הפעולה היוצרת.

אני רואה אותה בגל עשרים וארבע: היא מתחילה לתפוף שהכחשות הללו לא רק מיזרים אלא - בכל הניגע לעיחסים עם בן-חיזוג - אפילו מפיעים ומזקדים. לפעמים היא מבנה שיש לה ברורה: אז יצירה או משפחה, והיא מותרת על אמת מהן. איזה חיוטרים יתיר אכזרי, אימני יעדות.

לפעמים היא לא ממהרת ליהבין את זה. היא מתחשבת שאפשר לשאוף לבצע עשיותם גברים יוצרים מותרים על חמי משפחחה? וחוץ מה, היא גבילה ואפלוי אהבתה לבצע עשיותם מיוחדת. בغال שלושים וארכבע זה כבר מזקדים. יש בן-חיזוג - לפעמים גם הוא עצם אדם יוצר - ושילדיהם, והם אהובים אותה, הבעל והילדים, גאל לאהבה שלהם, גם להערכה שלהם, אין שום קשר לששותות החירותים שלהם. הם רצים איש ואימה זהה. האידרות גאלותיהם אפילו קצת עיינום את היצירות שלהם, את החשיפה, התהצלהה היריאונית, את התטפרותם אמאוותה - בברקה הטוב הם מתייחסים לזו בצלחנות, בסלחתו-עת. עכשי מתחול הטענו, והוא מתחילה להסביר שהאי-אריכת לדת למחתרת? בvirtut של עצמה? כן, הבית נבני המשפחחה האחים העשין קצץ מסוכנים, קצץ איובים שצירק להיזהר מהם. זה מה שהארישה. וזה לא עונת שבדה היא מותאמת ליליהם, נבייה אל הילדים. שמכלתכללה הם נגשעו מה שאימאו פוטיות שלהם, גם לדעתם קשת עיינום העולם כולו. והם סובליל יוצר ממנה, כי לה שברירה ולחם לא. אל, היא לא ממנדי מבהה שהם סובילים: להה הם אricsים ללבול? הם ריריים לאהוב והlayer אורה אותה על שרונותה, כמו רוחה ומורייה! כשבתבגר לה מהה הם סובליל (אם היא תהה מוכנה להודות בהז), היה מאורר מדי. כבר לא תיה לה שום בירירה ושם בחירה. היא תעיה מודעה שא-הו-יתור שלה על דחיית היצירה העכיר את חמי המשפחחה, פם בגדמותה כאם טבה בעין הילם ואשת-אש טוביה בעין גער, וגערו מל-גורם סבל בלתי-גיטוק-טלתיקו וכובית-בנט-לפברה לפברה לפברה פלפל פלפל פלפל פלפל,ليلדים.

ברור לי שהסיפור העצוב הזה הוא לא הכרחי, אלא יוצר של תקופת מערב, שאני עצם ובונת דורי המכח ממנה. אby מאמינה שלבן-חיזוג ולכבי משפחחה בוגרים ארירים שיפקידי מכריע במינו, ושגם האישה עצמה בסיפור שליז - אם האה בר נוכחת הפמיצים העכשוויי - מתנהג אחריתת, תרגיש כוון, וכן אמי מסורת אוטו, כדי שהייא תל חותם סוף ללקוט במציאות. זה לא יחסל את הסבל בעילם, זה רק אולי ייחלק אוטם קצת אחרת.

את אומרת "אבי לא חשבת שהגונה של האשה שונה מזו של הגבר."

השאלה היא, האם את כיאשה חייבת לשומר על מידת שמרותם עם רשות להישאר בתודעה הזורם המרכזית? שמותי לב שכותבים חווישים לחיות מזורם עם "רוצחות" עם שברות מוסכם, האם שבירת הבניות היא זמנית ולא מוגילה למופכת בתבניות שיריות? האם בשל כך את מהתחברת לשירה הרוסית?

אין לה שום קשר עם רצון להישאר בתודעה הזרם המרכזית ואילו לא בטוחה זהה קשור ל贊. אמי מאמינה ששופר טוב צריך להתייחס אטמי שללא נסփ עס האופנה, שחושף דזקן את מה שהאופה מחייבת, שמנער ומרענן את הראש של בני זמנה. גורם המרכז (אמי מתכוון למה שמתפרק בספרים של "הארץ", ל'טיון של "הטיון", ועודומה) כוון הוא של מהאה וחתונת וחוצפנות, ולכן באופן די אוטומטי יש למאהה (בעיקר פוליטית) ותורתם מכל סוג סיכום יותר טובים

להישמע. זה נוצר במידה מסוימת בהשפעת הפסיכואנאליזה, שבראשית דרכה שודדה שחרור עכבות. זה יוצר ליגיטימציה של השמורות לשמנן וקיטוים על האב החברתי, קנייני, הפוליטי, אך לא על שנות משה מיישי כדי לתמוך את המצב (מה שבכלל לא קל, כמובן). אני מרגישה שהרביות יותר שמרניות יותר ציבות משלם דקוקות אויל להתנוון על-ידי התרומות (הרבות וארכיפיות, ארכאולוגיות, אפילו הארכיאולוגיות). העם שלנו נבר ונוצר לכ-רבבה עצה עזעים, אונחן כל-כך מוכי טראומות, כל-כך חורי צבאות, כל-כך כי נשען, שכן הם דקוקים לספרות שונה, לשורות שעדרו לנו להישר. יוצרים, לא להרמש גנובים, לאריך את עמנה וחדר. אך אי שודר ליה יותר מקובלית, ממש לא. אשר לצערנו, אני פשוט מאמיןה בערך של הצעינות, גם אצל ברים ואצל נשים, במיוחד כאשר מסביב יש עידוד ברור להנחות כחונית ותוקפנית (קוראים אלה לפעמים "ארוטיביות"). באוטו אונן שאבי חזקה סבבה יפה, אסוטריה, אף רוחה סבבה של צבאות, של עווה, שי' אשים שומכים לממוד אחד מהשי ורוצים כל תמן לשלוף את עצם. אם לא אומרת שאני בעצמי ממלאת את כל הצפויות האלה תנין, אבל זה מה שאנו שופת לו.

את בוגדי מכירוה את פודק הרוחות של אלתרמן. הקשר בין היוזר לבן אומנותו הוא עד מותה. חניאל יואז לדורך, זונח את אשות חיקן נעמי על מנת לצוד חוותות מלונת ליצות. היכינר הוא מסב האשר. האם את חשבת שכוח השרה הוא כוח כל כך ממך שהוא מעריך מהאוון לשול מחירכה ייר כמחרי הבדיות, חורי היצאה מן הקוטב הארצי על מנת להציג לדוחניות? גם אצל' יש סוג של יצאה. סוג של מדוזים, את יצאת על מנת להיות במוקומות אחרים, אף בנדוזים גיאוגרפיים, ההיטלויות שלן היא הטלילות במונחים שונים, לא רק רוחניים. מה דעתך?

אין לי שום אהדה לגבר או לאישה שמנוחים או מפקרים משפחה למען אומנותם. אין בכלל לא משוכנתה שלמען כתיבה או כל-չירה אחרת שבה אורך. משפחה יכולה להיות מעיה, והרצון להשתחרר ממנה הוא עניין מאד נפוץ, אבל לא ארך ליליס את הכתיבה בתווך תירוץ. אם הכתיבה דורשת מחרר - ישלים אמאן בוצמת את המיר, לא משפחתי. או לא חשבת שכך לכתיבךך נסוע למרוחקים, וגם אם יש צורך, אפשר לעשות זאת באופן שלא יפגע במשמעותם. התחזרותן מן הקוטב הארץ-היא עניין פגמי, כמו גם הזמן המשקע בכתביה (על חשבון דברים אחרים, כמובן) - את כל זה האמן ארך רקחת על עצם, לא להטיל על אחרים. יש בעיה גדולה, לודעת, יותר ממה שהסביר הכלילית של הכתיבה. גם כאן: המשפחה לא צריכה לסבול מזה, לודעת, יותר ממה שהסביר משפחה של כל אדם שיש לעובודה שרוואן מתהדר לה.

אני עצמי אף פעם לא שחררתי את עצמי מחוותי למשפחה. לצערו הי' נושא הרבה שנים לאדם שעשה כן, וזה היה קשה מאד. בנסיבותoth לוח' להתחלת כshallim כבר היו דלילים, ובמיוחד מאן שנכוסטי לעבד באוניברסיטה. כאן יש לי תקציב מיוחד לנוסיעות לנכדים, השתלמיות וכו', ואני מאד אוהבת לנסוע ולטייל, כמו כל אחד אחר. אין לה קשור מידה למתבה. אשר להיטלויות פנים-ו-נפש - יש ווש, ודוקא חזקתו וסערות, גם כשאני בভיה...

חומרל,'ai אפשר להטעות מן השכו' בכתבך, הוא משוכף לך ולהמון כתובים. כתיבה שטבעת מנקודות כאב קניומיות ולא גוננות מונת. האם את חשבת שהכתביה היא מעין מיום תרפואי?

אני לא חשבת שכל כתיבה או מעשה אחר הם בהכרח מוצאה של "פצע", כמו שקרה לך עמו עוז. נראה לי שימושה האמונות מלאה ארכיטים עמוקים שקיים אצל כל אדם, עמוקים כמו הצורך באוכל, במנין ו בשליטה: האוצר להשטעש, האוצר לקשט וליפוי, האוצר לאיזור מען רגשי-精神的 עט חוללה, האוצר לשתף את הזולות עם חוות מורגשות, האוצר להתעלות, האוצר ברטיאליים. מילוי הרכיכים האלה הוא עונגה גזל, והונגה הזה יכול להיות נחמה למי שבמאר במקצת רגשות גזולות, אם יש הא מולה בבעצם את היכלות האצת. אבל אין סיבה שהונגה הזה לא יהיה נגש לאנשים שלא עברו טראומות גזולות.

כותרת הספר "הבראה" וגם ההודעה לעיתונאים – מרכז הקובץ הוא מאבק עם מה שהופך את החיים למכונת עיניים מכושרת, למען חיקם שיש בהם חיק, דיבעה ואחריות. השירים מהללים את ארכו הפסיכולוגי שמאפשר להתגר עלי רעלים פוטס טראומטיים ולהתחרר מחדש אל הקיטום הראיין. מסכימים את ההוראה המיחודה לך בקובץ זה. את ידעת הוא בה黜ל מותיר וחושה לא קלה ייחודה עם זאת מחזק את הקורא.

יש שירים שבחות את מוארות מוח מרטוש וגס צמיחה. מעין השלמה עם הקוליות?

אני שמחה במיוחד כתובות: "חזק את הקורא", קי' זה נפלא. תודה. השלמה? הי' ייט אמרותה החלמה. הירגעות. כמו כשהגוז חולה. גם הנפש שהיא פגעה היא דזקה להרגענות. אני לא بعد להשלים עם דבריהם שאפשר לשנות ולתקן, להיפר, כמו שכחתי ליל', אף بعد רקחת אחריות ולנסות לתקן, ולא רק "לחשוף" – להתקומם, להפין וכדומה.

את ידעת הקול שלך הוא קוי שקט שאמור בכל זאת עזקה, מותן הנימה שהיא כל כך שקטה הקורא ונשרט, וכן בפירוש בא לחבק את הכותבת. מנקודות מבט של קוראת אני מאנחנה הרבה מכך של תקיעות בגין הילודים בזקודה הראיא של אגדון האהוב, אבל יש גם פיסע עם דמות האם, בתמונה המתארת את המומתשה שאת רוקמת לאם יש מעין פיסע, האם זהה להשלמה וסגידת המעל? את כבר מסוגלת להבין את אימא שלך?

מה זאת אומרת – "סגידת מעגל"? אני לא יכול להזכיר את האהבה הזאת, מותן הנימה שהיא כל כך שקטה הזקוקה לאהבה אם לאחזר לו כמעט את האהבה הזאת. כבר מזמן הבנתי את אמא שלך: אשה מלאה באנרגיה גופנית ורשית, שוננה רק לשאפתנות ולאמכיות. זה לא במיוחד עוזר לי שאני מבינה אותה. זה אפילו לא עוזר לי להשתחרר לגורמי מהרשה הגנטית. גם אני שאפונטי ואונכית, אבל אני ענדתת על עצם כל הזמן כי להתרפא ולהתהר מזה. אני עשוה את זה למן עצמי, לא למן אף אחד. השירים של מבקשים לשחק את הקוראים באמבך הזה, מותן מוחשכה שהם מקרים אותו, מותן רצון להשתחרר. אני קוקה מעד לשיטוף ורשי.

השירים גם מתענסקים עם הסוף. הסוף שSEGUE בכל מיני אופנים - הגלגולאות, הגוף שבוגד בנו, הות והאדם בן חלוף. יחד עם זאת יש מעין קביצה ומבט הרבה יותר מפוייס לכיון זהה. רצון שהדרך החדשה תוביל לגילויים חדשים, וזה בעצם התמהלה חדשה?

אם כעת בת שניים וארבעה. אם ישנה היה אומר לי לפני ארבעים שנה שהחיה ביגל זהה יכולות להיות כל-כך תעשיים, כל-כך עשרים, לא היויתי מאמין. גם לא הייתי מאמין שבכל גוף שביגל זהה יכולות להיות כל-כך עשרים, לא מדובר על תקופה חדשנה. פשוט, אני מלאה הכרת תודה על כך שבגיל הזה אני עוד יכולת לעשות הרבה דברים ולימנות מהם. היכף העקרן שלי ביגל זהה הוא השחרור ללחיצים, לחץ של זמן ולחץ של מצוקה כספית. יש לי קצת מספק זמן ומספק סוף, וזה נדרה. חשוב לא פחות הוא שיש לי קצת יותר שום יותר יכולת להבחין בין עיקר לטפל. הלואו שזה היה לי ביגל צער יותר, שהילדים היו קשטים. המנות לא מפחד אותו וגם לא-כך מנגני אותו. חשוב לו לפחות שחדרך אליו לא תהיה מכוערת, שהחיה שאהיה ענד שהוא יגע יהו רואים, נסכים. זה לא בדיק מה שאנו עושים, אבל זהה אני שואפת.

חווטל אני רוצה לאטט שירי מוספר האחד "אם אתה מצליח לזכור" (מאוד ריגש אותו). הטקסט הזה מאוד לא פומיניסטי ואך עלי פיין מאד מושי בעניין, ומואוד כואב.

אם אתה מצליח לזכור

אם אתה מצליח לזכור אין האכלת אות'

חצאי דובדבנים טפיין
במוחותך של שחוקן קלטוף
ואין לאחר שנא הנאשך לך לטעום
מההלב הפשר שטפטס משדי הקשים
ומה היהת הבעת פיר בשעת מעשה
ו元旦 אכלת ושיבתת את הארץ הראשון שלא בשול החישוב
ואת השען שבשול על קרבני בסתו' הראשון
כשאכלת את הארץ המסתתקת הראשונה של
ואין كنت ליה מהתמלגים שלמה מזמש פור וכפפות מזמש סגאל
ואך סבורנו גנשלים פקית לך חלק צמר עם צווארן סיג'
אם אתה מצליח לזכור את מעל תכלת
ואת מכנסי הפיג'מה שלך בצעב תכלת
שפזרתנו בגדת בית החווים בן שחדים לא גבויים
כשהתגנכת לבר אוותך בלילה כי אללאת שאתמה ערין
וכבר היית אמרה לאברה יידם
ואך חדמת הביתה מהמלחאים אםצעה הלילה
וכמה מושרת ונאה נהית מזה שאותה של
אם אתה מצליח לזכור איך הננתת את וארך על ירכיך
ועצמת את עיפך כליל מול האגם שההביב בין העצים
על סופסן בשורה מד לאחר שחתמת על החזה
וට הבהיר שיעשיי אתה מאושר בזאת
אם אתה מצליח לזכור איך החזקי אוותך
בכל הכוח שיכולה לפזר און מתני הרעים
שגביעת באמבטייה בכחיה של דוב פצע
ואך הבהיר שתכפי ואת בטפי ההורה בהלויה של אביכ
כשלבשתי את השמלה הפען ולא יכולת להפסיק לבכות
וונתלי בגבורה על שקרים ועל קמנת
אם אתה מצליח לזכור את שיח הפטל הקוצני
שהתעקש לעצמו גם אחרי שהפועלים שפכו עליו בעון

אז מספר לי על זה בקשה
כי אם ותה לשכוח דבריהם בזמן האחרון.

שירים רבים מכילים מזקב מאוד רתמי, חזות פנימיות, מקבלים מידי של חזותם כמו את מדברת לעצמן. משא את הקול הדובר שיר מדבר אל עצמו. מעין יסודות שכונע?

אני חשבתי שמתענסקים יותר מידי עם הסוגנון, וՓחות מדי עם מה שהשיר אומר, ואם הוא אומר את זה בעדינות ובחווכמה או בפשטות ונבסות. אני משחיקת קצת עם השגון, כמובן, כל פעם ממשו אחר לפיו השיר, לפי המצב-רוח שלו, לפי האופי שלו. לא רוזה שם תחכם-יתר אסונו. אני לא אהבת את זה בשרירים אפילו קוואות. לפחות אמורים לי שהשיר קשה או לא מוכן, ואני ממש מתפללת:ណהה ליש שאפ' כתובת היפ' פשוט שרק אפשר.

מבנה השירים, בהקשר לאמירה שלך באשר לשמרנות הכתיבתך, אני מוצאת בשירים במאית חילוקה לבתים, שmaries על מבנים. יש די איפואן, שmaries על אסתטיקת היזיראה. לטעמי כשאת מבקשת ליזור - שבר זה נוצר בעניין שבירה פואטיה כל כך עדינה ולא בביטחון. למשל השיר "מה מטמא" שבס虫ו כmeno' ייאוואת המליט' לטייל. מעין משמעת לזרם דברים באיפואן?

כן כן, בהחלט. אצל לדלה יש שיר שבו היא כתובת על פרוכת משי' לבן שעליה יש רקמה לבנה. אני רוצה לעשות עבודה עדינה. אני מעריכה עדינות ורוצה ליצור אותה, אבל רוצה שהשיר יהיה גם עדין וגם חזק... לא יודעת אם יצא לי לפעמים.

BSH-הפורטל לשווין זכויות ולצדך חברות'

את מתנגדות בין ההווה וה עבר: "הרי מכרו לנו רוח עכו...זה מזע שזולות ומקללה, לא שומרת על גוזה בכלל". מה רהשך בין חזון רוח טוב? ש כאן משוח שטבע בר הרצון לשמור על האיפוק במחור סגנון הגוף? הגעוגעים לмотוונים עדויות. הכוונה בזודאי לארכ' ישראל לפני הכיבוש?

זה שיר של ביקורת על אוירה תרבותית עכורה, על מילויים שסדייפות ריח רע. על זלזולות וכישנות חסרות מעוררין, מכוורין. יש לי געוגעים לארכ' ישראל שבגדלתיה, בתה'ישבות העבדת. גם אז האנשים היו רק אশפ'ן (אות לא בדוק מתחמא), אבל היה להם עולם רוחני - תנאים, אמם, אבל זה העיקן לחייהם יופי, שכעת היה'תי רוצה ליציר אותו שבב, אולי אבוק אחר. בכל אופן הטלויזיה של ערבית שבת (בה פותח השיר הזה, דמה לה) לא משפרת את המצב.

אני יודעת שאת במידה מסוימת מסתגרת מפני ההווה. את לא צופת בטלוויזיה, את סוגרת את ההווה שמא נס למחוזותך. ובשים יש תיאורים יש משפחתיים מן העבר, גם משפחת ההורים, האם, האב, הדודות. את כמו מניחה את העבר זה כמו לחות את העבר?

אני מסתגרת רק מסוג מזע מסוים של ההווה, סוג שנagara לי מכוער. הבן-אדם ח' רק פעם אחת, והוא יכול להחליט מה לעשות עם כל רגע חייו. אך למה לא יכול בمبעה אם אני יכולה לשחות שמאפייה? שבילי שמאפייה זה להדר, לשמעו ספיקה (מה הי'תי עשה ביל' ... קול המוסיקה? ?), לנגן (חלילית בארכון זה התחביב של'), לכתוב, לבנות עם זידים, לעשות אהבה, לעבד בגינה, לבקר את הילדים והנדדים - סחר מה לעשות? אך למה את חושבת שאנו בורחת מההווה? דריך אב, ש' לי מחשב משוככל, דואר אלקטרוני, אינטרנט - אני לא חיה בשם עבר. הסיפור על המשפחה הוא דרכ' להבין את ההווה.

נקודה מאוד כאובה בח'יר חמוטל היא נקודת אובדן האח. את יודעת כשאנו מביטה בר ובאותם שלר להעמיד את האח מעל להרבה דברים, וגם היכולת שיר להפוך אותו למשמעותו אווה, לקורבה אינטימית בינוים, או מנסה להסביר מני הכוחות הללו. גם בשירים אין את חזרת לאובדן האח, ומשתפת את הקורא בחוויה הראית הנגיעה באנטומיות שאיננה. וכן אני שאל שלאלה קשה, רלא די לכתוב על האה? או שמא את כותבת כי את מבקשת להזכיר אותו בח'ים שלך בזכות הכתיבה, וזה שהוא שלעולם לא יופתר?

את אח'י איבדתי כשהי'תי בת שמנונה. ילדים קשה להתמודד עם המומות של יקירותם יותר מאשר למובקרים. הם יותר חלשים ונוננווּת השתתגבורות שלהם גם כן חלשים. הסיפור על אח'י הוא אכן מוסבר, לא אכנו אליו כא', רק אומר שאמם זה לאה ל' הרבה שנים, אבל מזמן התגברתי עליו. השיר על אח'י הוא פינוטז פראי, שמעורבים בו גם חוותות אחרות, ואני יכול לדבר עליו כך, בכלל,

לסיום, הי'תי רוצה לשאול שאלת הקשה, מה אחיך היה אומר לך על הכתיבה חמוטל, את מסוגלת לשער? האם בזיכרון שלך יש איזה ציון שהוא רשאי?

אח' כתוב שירים יפים, ואולי זה מה שדחף אותי לכתוב גם כן. אילו אח'י היה ח'י כיום הוא היה בשים וארבן. אני חשבתי של ח'י היו אחרים אילו הוא היה טהור בח'ים. אין ספק שהוא היה תומך בכתיבתה של'. למרות שהתגברתי על מות, עדין היעדרו משאיר אותו בהרגשת בדידות קשה ובכמיהה גדולה לקשר שלו אח או אחות.

עד כאן הריאיון עם חמוטל, תודה לך.

ראיונות עם משוררים נוספים בתחום אמנות ותרבות

תגובה לכיתה

ראיון עם חמוטל בר יוסף לרגל פרסום ספרה "הבראה" (הוצאת הקיבוץ)
(ד')

16/10/2004 1:20 BSH מערכת

הבה תופעה בפורם אמנות, תרבות ופילוסופיה.

בשיקקה את הראיון, את המילם.
וטל אני "מכירה" מעצם הוות קוראת את יצירתייה מזה הרבה שנים,
שכח שניהלו אותה באחד מערבי הקראת שירה, מעצם אהבתני את סגנון
הראיון חטוף התיחסה לנושא הביאוגרפיה אמרה שהוא מעדיפה
של שירה מהמקום שהם מדברים אליהם ולא בהתייחס לביאוגרפיה של
ר. למרות זאת איני יכולה שלא להתייחס כאן בתגובהו לנוקודה שתים
זה של...
כאן באשה צנעה, ענוה, מוחdet ומרשימה, האש שיש לה את כל הקבלות
אול מעט אחרת או כמו שאומרים במחזותינו: "להשוין", מרצה בכירה,
ת בחוד עליון, בעלת פרסים והכרה כובקת ובכל זאת, האש שנשאה
על עצמה, לאוות מקום טהור, נקי, נכון שמננו מpecificים שירה... הפניימות
החיوية.
הקראה שניהם, גיליתי האש כה מיוחדת, כה נעימת הליכות, כה פתוחה
כך שהamilם שנכתבו כאן, כל כך מתחרבים לי עם אותה אשת השירה ב'
רוגע (לצד קרטייס בקורס) תקופת אהוכה ועדין...
ושי על הראיון זהה והקדם עם "אחותך חטוף", תודה על עבודות שטח
חומרם ונושאים כה מעניינים וاكتואליים.
בתוצאה המרשימה שתמפגינה בעת האחרונה, כולן יוצאים ממנה
וחוץ.

לראש הדף	השופטם במלאה	אזור קשר	פרוטוקול בפורטל	בנייה אדריכלית	איך קוראים	השופטם במלאה	לראש הדף
ושם חמוש!	(C) כל הזכיות שמורות לסתארט פיניט בע"מ 2001	תעודת רובה על הראיין	ע"ל -> שהAMILIM שנכתבו כאן, כל כך מתחברות ל"	תגובה להודעה	שלוח למחבר	הדףה	ליאת 9:45 16/10/2004
ישוף עוזר 16/10/2004 18:17	סיגל מגן 16/10/2004 12:39	תגובה רובה על הראיין	ע"ל -> שהAMILIM שנכתבו כאן, כל כך מתחברות ל"	תגובה להודעה	שלוח למחבר	הדףה	ליאת 12:39 16/10/2004
ישם חמוש!	סיגל מגן 16/10/2004 9:45	תגובה רובה על הראיין	ע"ל -> שהAMILIM שנכתבו כאן, כל כך מתחברות ל"	תגובה להודעה	שלוח למחבר	הדףה	ליאת 9:45 16/10/2004